

Fabián Estapé

Estapé respon

La UE i el gas soviètic

—Aquest diumenge hi ha eleccions al Parlament europeu. Els candidats apelen a Europa per superar la crisi. Cal confiar més en un estat o en la UE?

—Crec més en els diners que es mouen a Panamà que no pas en la UE. A Panamà fa uns dies que han guanyat les dretes.

—No confieu en la UE?

—Gens. Només hi confiaré quan Suïssa l'absorbeixi. Tingueu en compte què vol dir viure en un país on ningú no sap com es diu el president, que no és a l'OTAN ni a la UE. Jo vull ser suís.

—La UE no té competències en política fiscal. Per tant, no pot jugar amb els impostos com sí que fan els estats per trampejar la crisi. Penseu que Europa hauria de tenir una política fiscal comuna?

—Com que no tinc la més mínima idea de com li aniran les coses a Alemanya i França d'ara endavant, no puc contestar. De tota manera, sembla que és lògic que la UE tingui més ungles en matèria fiscal.

—Creieu que el Banc Central Europeu desenvolupa correctament la política monetària comuna?

—Em fa l'efecte que Trichet no fa res més sinó complir les normes que vénen de París, i aquestes ordres tenen un aspecte immillorable, que és el de Carla Bruni.

—Fins a quin límit, a parer vostre, pot baixar el preu del diner a la zona euro sense entrar en risc de deflació?

—El BCE va trigar més a reconèixer el risc de recessió que no pas ara el risc de deflació. Per tant, estiguem alerta, perquè si ara ho reconeixen de pressa, deu ser per alguna cosa. També us diré que cada vegada que veig a la televisió la senyora Merkel se'm fa un nus a la gola, perquè qualsevol dia Alemanya farà un gest de sentit comú i ho pagarem tots.

—Creieu que ha de ser el Banc Central Europeu l'organisme que supervisi els sistemes financers estatals, o cal mantenir els bancs estatals en aquestes funcions?

—De veritat, la UE vol anar a una Europa unida federal? Doncs si és així, se li ha de donar més poder, perquè, si no, dependrem sempre del gas soviètic.

—Qui té més marge de maniobra davant la crisi, la UE o un estat?

—Encara crec en els Estats Units com el motor per a sortir d'aquest merder.

—Professor Estapé, la campanya del PSC-PSOE a les europees ha suscitat polèmica perquè recorre a l'amenaça del PP, com ja va fer a les espanyoles. Creieu que és una bona campanya?

—És una mala campanya, però només de veure Mayor Oreja us diré que aniré a votar i tot, i no pensava fer-ho!

—Us interessen gaire, les eleccions al Parlament Europeu?

—No m'interessen gens. I són més importants els vestits del senyor Camps.

—Des que Pedro Solbes va deixar el Ministeri d'Economia espanyol, heu notat cap canvi en la política econòmica de l'executiu de Zapatero, amb Elena Salgado?

—Jo no... Crec que si de cas hi ha una alça d'intervenció per part de Miguel Sebastián, que abans era un ministre de segona, un recanvi de Solbes. Em diuen que una de les poques coses de què Solbes està penedit és el nomenament del governador del Banc d'Espanya, que enraona molt i massa a tot arreu. I aquest senyor té més poder que no ens imaginem.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

La Gioconda constipada

Hi ha voluntariosos naturalistes *amateurs* que afirmen veure brots verds arreu de l'economia, però deu ser alguna mena de daltonisme primaveral, perquè els termòmetres econòmics indiquen que l'hivern cada vegada és més cru. Fins al punt que el nostre vigorós sector financer, que ha lluit el somriure de la Mona Lisa mentre entitats de tot el món perdien l'oremus, també mostra símptomes de congelació facial. Algunes caixes han amagat morositat recomprant habitatges als clients insolvents, renegociant crèdits *in extremis* i convertint deutes d'immobiliàries en participacions accionàries valorades a preus inversemblants. Però hi ha algun rebost on ja no hi caben més bacallans. Vet aquí per què la ministra Salgado, aprofitant la quarantena electoral, prepara un pla de salvament del sector. La cura consistiria a enviar a l'UVI els malalts amb la solvència més tocada per recapitalitzar-los amb fons públics per via intravenosa. Un cop estabilitzats, es tractaria d'empènyer-los cap a un procés de fusions amb entitats més sanes. No tindria sentit d'ajuntar-los tots a la planta dels malalts terminals. El ministeri veu clar que reorganitzarà l'hospital abans de vacances, no fos cas que hagués de fer algun funeral a l'agost. El mal és que Salgado exerceix la professió mèdica en clau espanyola, sense preguntar als pacients el lloc de residència. Així, algunes entitats catalanes podrien acabar acomodades a l'habitació d'una altra comunitat autònoma. En aquest context, l'anunci del president Montilla al Parlament que hi haurà fusions entre caixes catalanes s'ha de llegir com un avís. El govern català ha de treballar amb celeritat si vol anticipar-se al ministeri i vèncer els recels dels afectats abans no sigui massa tard.

Periodista